

BREV I VIETNAMS HISTORIE

GLAI PHONG

Til kampen vi i sorg og vrede går
er enig folk bak våre våpen står.
Når vi ser røyk fra en bombet by
da flammer vårt hat mot sky.

refr.

vi slår tilbake
vi går mot seier
vi driver USA bort fra vårt land
gjennom farer, død og brann
så sverg soldat ved disse ord
i våre døde helters navn
å hevne vår forbrente jord
der fienden for fram
Det kommer tider for oss med
Da vi skal få en evig fred.

Vårt land var delt i mange, lange år
dets høge fjell og floder skilte går.
Men vi lover deg mektige Mekong
og deg stolte fjell Trom Som.

refr.

vi slår tilbake osv.

Vietnams historie fram til 1954.

Vietnams historie preges av kamper mot utenlandske inntrengere. I flere omganger helt fram til den franske koloniseringen kjempet vietnameserne mot inntrengere fra nord, som oftest kinesere. Kineserne har i lange perioder hersket over det vietnamesiske folket. Dette presset fra nord trengete vietnameserne sørover til det området de i dag lever i sammen med folkegrupper som har levd i dette området før vietnameserne kom.

Det vietnamesiske samfunnet på den tid var et føydalt samfunn, hvor bondemassene hadde en relativt stor sjølstendighet. 1400-tallet utgjorde høydepunktet for dette samfunnsystemet som etter hvert begynte å falle sammen p.g.a. kampen mot det nye som var i utvikling, handverket, kimen til industriell produksjon. På 1800-tallet blei oppløsningstendensene påskyndet av ytre årsaker, den franske kolonialismen. 1840 overfalt de franske kolonialisttroppene Vietnam og i 1885 overgav de vietnamesiske føydalherrene seg og i 1913 ga det vietnamesiske folket foreløpig opp kampen.

De tidligere rettighetene blei under det franske koloniherrdømmet fratatt det vietnamesiske folket, og hand i hand med den vietnamesiske overklassen satte de franske kolonialistene igang en utplyndring av de mellomstore og småbønderne så systematisk og omfattende at vi vanskelig kan fatte det. Bønderne måtte betale skatt både til kolonimakten og jordeierne og alt var skattbart, fra jord, redskaper, avling, til alle medlemmene av familien til og med for ufødte, ofte måtte det bestikkes til for å få døde ført ut av skatteregistret. Skatten blei som oftest umulig å betale, og bønderne måtte da låne penger til ågerrenter hos jordeierne, noe som ofte førte til at de f.eks. måtte selge sine barn for å klare tilbakebetalingen av lånet.

Disse forholda kunne ikke annet enn avle motstand hos de store bondemassene, de utgjorde da som nå omkring 90% av befolkninga. I slutten av 20-åra og begynnelsen av 30-åra blusset motstanden opp igjen, og nå var det kommet til ei ny undertrykt klasse ved siden av bønderne, arbeiderne. Disse stilte seg snart i ledelsen for kampen mot de franske kolonialistene og deres leiesvenner, den innenlandske overklassen. I 1930 blei såleis Indokinas kommunistiske parti danna, under ledelse av Ho Chi Minh, dermed hadde motstandskampen fått sin organiserte fortropp.

I 1940 besatte de japanske fascistene Vietnam. I 1941 blei Vietminh danna av patriotiske partisaner. Vietminh tok kontakt med de franske kolonimyndighetene for en felles kamp mot den japanske fascismen, men franskmennene avslo, de ville heller samarbeide med japanerne. Men folket ville ikke lenger la seg kue, under Vietminhs ledelse tok de opp kampen mot den japanske fascismen, den franske kolonialismen og den innenlandske overklassen.

I 1945 kapitulerte japanerne og i august samme år brøt det ut en folkerevolusjon. Etter Bao Dais avgang, stod Ho Chi Minh fram som det vietnamesiske folks leder og proklamerte Vietnam som den Demokratiske Republikken Vietnam (DRV) 2. sept. Sommeren 1946 blei det inngått ei avtale med franskmennene der disse anerkjente den nye regjeringen. På tross av at Vietminh hadde avvæpna de japanske troppene blei det beslutta at britiske og Chiang Kai Cheks tropper skulle besette Vietnam for å avvæpne de japanske troppene. Dette skulle lette den franske gjenerobringen siden engelskmennene hadde

gitt sin støtte til en slik politikk. 23. november startet de franske troppene gjenerobringen av Vietnam, med bombingene av havnebyen Haiphong. Ho Chi Minh oppfordret i "Opprop til hele folket" 20. desember 1946 alle om å gripe til våpen og utkjempe motstands-krigen. Den tidligere fronten fikk nå enda breiere oppslutning og gikk nå under navnet Lien Viet. I 1949 blei DRV anerkjent av de sosialistiske landene som sjølstendig stat. Gjennom å mobilisere hele folket til kamp, benytte folkekrigens metode, vant etterhvert det vietnamesiske folket, nå organisert gjennom Lien Viet-fronten, initiativet i kampen mot de franske kolonisttroppene.

1949
Bao Dai
1950

Representanter for de amerikanske myndighetene hadde siden verdenskrigens slutt manøvrert i retning av støtte til fransk gjenerobring av Vietnam. Hele tiden lå det bak at de sjøl ville ta over kontrollen over områdene i Sør-Øst Asia. Det var amerikanerne som presset på for gjeninnsetting av Bao Dai i 1949. 19. mars 1950 kom den første skipslasten med amerikansk krigsmateriell til Vietnam (Saigon). 500 000 Saigon-borgere demonstrerte mot fartøyene som ble tvunget til å forlate havna. Men de amerikanske krigsleveransene begynte nå å strømme regelmessig til Vietnam, og men med dem kom militære rådgivere for å kontrollere hvordan "hjelpen" blei anvendt. 4. oktober blei såleis Military Aid Advisory Group (MAAG) innsatt av Pentagon i Saigon for dette formålet. Tre sitater belyser hvorfor de amerikanske myndighetene nå hadde begynt å interessere seg for dette området. I 1950 skrev New York Times:

"Indokina er et bytte som er verd en stor innsats. I den nordlige delen finnes eksportvarer som tinn, wolfram, mangan, kull, tømmer, ris, gummi, te, pepper og skinn. Allerede før den annen verdenskrigen ga Indokina en avkastning som blei anslått til 300 millioner dollars pr. år."

I 1953 uttalte daværende president Eisenhower:

"La oss anta at vi mistet Indokina. Dersom landet kommer ut av hendene våre, vil de for oss livsviktige leveransene av tinn og wolfram stoppe opp. Hva vi søker, er den billigste måten å forhindre at noe fryktelig inntreffer - nemlig tapet av våre muligheter til å sikre oss det vi vil ha av rikdommene i Indokina og i det øvrige Sør-Øst Asia."

Et år seinere uttalte en av State Departments rådgivere:

"Vi har bare i begrenset omfang utnyttet Sør-Øst Asias ressurser. Trass i dette, leverer området 90 % av verdens gummi, 60 % av dens tinn og 80 % av dens koppar og kokos-olje."

7.5.54
Dien
Bien
Phu

For å forsvare disse interessene ytte USA stadig større militær hjelp til franskmennene, det siste krigsåret betalte amerikanerne 80 % av de franske krigsutgiftene. Men på tross av det var nederlaget uunngåelig. 7. mai 1954 måtte de franske troppene gi tapt i det store slaget ved Dien Bien Phu og den franske kolonialismen var endelig slått i kampen om Indokina. Like etter kapitulasjonen fulgte konferansen i Geneve.

Spørsmål:

1930 blei Indokinas kommunistiske parti danna. Diskuter bakgrunnen for og betydningen av dette.

Geneve-avtalen.

Geneve-konferansens slutt deklarasjon kan for Vietnams del summeres i følgende punkter.

1. Erkjennelsen av det vietnamesiske folkets nasjonale rettigheter: suverenitet, sjølstendighet, enhet og territorial integritet. Vietnam er et land som bare provisorisk deles i to soner, og demarkasjonslinjen skal ikke anses som ei grense mellom to stater. De to delene skulle under denne tilfældige delingen administreres og ledes av de provisoriske regjeringene i de to sonene. Innre 300 dager fra avtalen trådte i kraft skulle befolkningen fritt få bosette seg i den del av landet de ville uten hindring fra den administrative myndigheten i den respektive sonen. Represalier mot eller diskriminering av ulikt tenkende mennesker innen de to områder blei forbudt. Ytrings- og organisasjonsfrihet blei proklamert for politiske, religiøse og andre bevegelser.

2. Garantier for å forhindre alle nye militære konflikter og alle ny nye former av politisk og militær innblanding i Vietnams indre anliggender. Ingen militære skulle tillates å komme til noen av de to soner, enten i form av tropper, ammunisjon, våpen eller liknende. Ingen nye baser skulle anlegges, verken med innfødt personell eller med mannskap utenfra. De to administrative områdene skulle ikke inngå i noen militære allianser.

3. Erkjennelsen av det vietnamesiske folkets rett til sjøl å bestemme sin framtid for en politisk løsning innenfor rammen av et Vietnam som skal være ett og udelelig. Allmenne og frie valg skulle holdes i hele Vietnam før juli 1956. En internasjonal kontrollkommisjon bestående av Kanada, India og Polen blei tilsatt for å påse at avtalen blei overholdt.

De amerikanske myndighetene skreiv ikke under avtalen, men lovet muntlig ikke å bryte den. Alle de brudd som USA-regjeringen og dens forlenga arm i Sør-Vietnam, Saigon-administrasjonen, gjorde seg skyldig i blei summert opp slik av senator Wayne Morse i hans tale i Senatet 23/9-65:

"Helt fra vi første gangen krenket Geneve-avtalen - da den første marionetteregjeringen, Diem-regjeringen, blei tilsatt i Sør-Vietnam har vi brutt mot en etter en av den internasjonale retts grunnsetninger, og en etter en av våre avtaleforpliktelser. Hele verden kjenner til dette. I mer enn 10 år har vi skrevet på historiens blad med en uutslettelig skrift av krenkelser mot såvel Geneve-avtalen fra 1954, som mot artikkel etter artikkel i FN-deklarasjonen og De Forente Staters konstitusjon. Alt dette er en skremmende og sørgelig beretning over hvordan vi forkastet de gamle prinsippene i vår utenrikspolitiske praksis."

Utviklingen i Nord-Vietnam etter 1954.

Gjennom seiern i den nasjonal-demokratiske revolusjonen hadde folket i nord bekjempa den franske kolonialismen, understøtta av den amerikanske imperialismen, og føydalsystemet. Dermed var grunnen lagt for i første omgang å gi folket allmenne demokratiske rettigheter, gjennomføre ei omfattende jordreform, bygge opp og utvikle en nasjonal og demokratisk økonomi og kultur, og forberede et skifte til den sosialistiske revolusjonen: politisk, økonomisk og ideologisk. Dessuten å styrke solidariteten mellom det vietnamesiske folket og folket i de sosialistiske landene, støtte til de revolusjonære kampene til verdens folk og sikre verdensfreden.

~~Hovedkrafta i oppbygginga var de fattige og mellomstore bønderne, og arbeiderne, de samme klasser som hadde utgjort hovedkrafta i kampen mot den franske kolonialismen. Jordreformen som blei satt i verk i de frigjorte områdene før 1954 fortsatte fram til 1956. Parolen for denne reformen var "Jorda til den som bruker den". Ved fordeling, ekspropriering og oppkjøp blei 65 % av den oppdyrka jorda fordelt til de som tidligere ikke hadde noen jord. Resultatene lot ikke vente på seg, det fant sted ei betraktelig øking av dyrka areale og produksjonen. Imidlertid oppstod den ulempen at bruksenhetene blei altfor små til å kunne utnyttes rasjonelt, samtidig som klasseforholda framleis stod ved lag. Det stod derfor klart for lederne i nord at de måtte velge mellom den sosialistiske og den kapitalistiske veien når de hadde delt opp jorda og gjennomført den nasjonal-demokratiske revolusjonen. Løsningen på dette problemet var en skrittvis kollektivisering av jorda. Først blei det danna enkle kooperativer, dvs. bønderne slo seg sammen og dyrka jorda i samarbeid, men beholdt den private eiendomsretten og retten til å trekke seg ut av kooperativet. Seinere blei det danna mere utvikla sosialistiske kollektivjordbruk uten privat eiendomsrett og med en målbevisst retning når det gjelder investering innen jordbruket. Ennå i 1959 var det få sosialistiske kollektivjordbruk, størstedelen av den oppdyrka jorda var organisert i en overgangsform til sosialistiske kooperativer, men antallet av de sosialistiske kooperativene øka seinere raskt. Dette var bare mulig ved at man forlitet seg på en allianse mellom de fattige og de lavere mellombønderne. En del av de rike mellombønderne støtta også reformen. Det vietnamesiske arbeiderparti (etterfølger til Indokinas kommunistiske parti) linje blei uttrykt slik: "Partiets linje på landsbygda er å forlite seg på de fattige bønderne, og å forene seg med mellombønderne for å hindre at godseierne fra å stikke hodene opp, og hjelpe dem å forandre seg til nye mennesker fordi den objektive praksis krever det".~~

I motsetning til regimet i sør har man i DRV innleda en industrialisering av landet ved en målbevisst planlegging og utnyttning av alle tilgjengelige ressurser. I den første planen, "oppbyggingsplanen" 1955-57 la man tyngdepunktet på å omstille industrien fra en krigsøkonomi til en fredsekonomi, og utvikle forbruksvaresektoren. I den følgende treårsplanen "planen for overgang til sosialismen" la man størst vekt på produksjon av kapitalvarer, dvs varer til utvikling av jordbruk og industri, og investeringenes andel av nasjonalinntekten var i 1960 18,3 % (den avgjort største investeringskvote i forhold til de utsultede koloniale land i Asia, etter Taiwan som imidlertid mottok store summer fra USA). Investeringene fordelte seg på følgende måte: Gjenoppbyggingsplanen 1955-57: Industri 28 %, jordbruk: 13,3 %, kommunikasjon: 36,2 %, handel: 6,5 %. Planen for overgang til sosialismen 1958-60: Industri: 36 %, jordbruk: 12,2 %, kommunikasjon: 20,6 %, handel: 7,4 %. Under den første femårsplanen 1961-65 blei hovedvekten lagt på utvikling av tungindustrien.

Utviklingen av DRV fra et underutviklet og tilbakeliggende føydalsamfunn til en sosialistisk nasjon på vei til å bli industrialisert, har på kort tid medført merkbare forbedringer i levestandarden for folket når det gjelder tilgang på levnedsmidler, undervisning, sykepleie og boliger. Analfabetismen er praktisk talt utryddet, dødstallet på nyfødte barn har gått ned fra 20 % 1945 til 1,58 % i 1963. Som sør-Vietnam har DRV Lenge hatt en negativ handelsbalanse (større innførsel enn utførsel), men for DRV's vedkommende er den på vei til å forsvinne. I DRV's eksport spiller industri- og handverksprodukter en betydelig rolle, nesten 60 % i 1960, noe som er uvanlig for land på dette utviklingstrinn med en kapitalistisk økonomi. Innførselen er basert på å lette den industrielle oppbygging; ikke mindre enn 90 % av innførselsen i 1960 bestod av kapitalvarer.

Februar 1965 innlede de amerikanske aggresorene sine barbariske voldshandlinger mot DRV og utvida dermed krigen til også å gjelde den nordlige delen. Det nord-vietnamesiske folket forsvarte seg tappert og har skutt ned mer enn 3000 amerikanske fly. Folket i nord lot seg ikke knekke av bombingene. De hadde allerede forberedt seg på at noe slikt kunne skje, og hadde desentralisert industrien for å hindre at bombingene av ei bedrift skulle virke lammende. Det blei nå satsa på to-årsplaner, "overgangsplaner", som i første rekke var basert på de aktuelle behov, men som på samme tid fortsatt skulle skape den tekniske og materielle plattform for sosialismen: "Vi må aldri et øyeblikk slippe av syne det faktum at vi holder på å bygge sosialismen." De nye planer innebar at hvert område måtte være økonomisk og militært sjølforsørge, såvel innafor jordbruk som industri. Slik tok det vietnamesiske folk i nord brodden av USA's systematiske bombing av industri, damanlegg, kommunikasjonsmidler, dyrka mark, skoler, sykehus, byer osv. Det er ingen overdrivelse å si at DRV blomstra under bombingene.

Spørsmål:

Diskuter betydninga av et sterkt Nord-Vietnam i krigen mot USA-imp.

Utviklinga i Sør-Vietnam etter 1954.

Den administrasjonen som hadde makta i Sør-Vietnam etter den franske kapitulasjonen, var den samme som den som blei innsatt av de franske myndighetene under gjenerobringen av Vietnam. Som leder for denne administrasjonen satt Bao Dai, tidligere leiesvenn for den franske kolonialismen og den japanske fascismen. Bao Dai og hans styre var derfor like lite ønska av det vietnamesiske folket som både den franske kolonialismen og den japanske fascismen var det. Gjennom motstanden mot den franske kolonialismen før den andre verdenskrig, krigen mot den japanske fascismen støtta av den franske under den andre verdenskrig, og til slutt krigen mot franske kolonialismen støtta av den amerikanske imperialismen fra 1946 til 1954, hadde det vietnamesiske folket vunnet store erfaringer og høynet sin politiske bevissthet. Bao Dai stod derfor ikke overfor et kua folk, men ovafor et folk, stålsatt gjennom langvarig folkekrig, og som ikke lenger ville finne seg i undertrykking og utbytting. Når denne administrasjonen fortsatt kunne sitte med makten var det fordi folket avventet oppfyllelsen av Geneve-avtalen.

Det blei imidlertid klart etterhvert at de amerikanske imperialister ikke hadde til hensikt å overholde Geneve-avtalen. Det var også allerede klart for det vietnamesiske folket at det var USA som nå støtta opp under det reaksjonære regimet i Saigon. Amerikanerne hadde allerede i slutten av 40-åra innsett at de måtte ha en annen enn Bao Dai som deres trofaste tjener i Saigon. For dette formålet hadde de plukket ut Ngo Dinh Diem som tidligere hadde utmerka seg på kolonialismens og fascismens side mot folket i Vietnam. For å få den nødvendige utdanning oppholdt Diem seg 1951-53 ved Lakewood seminaret (New Jersey) på amerikernes bekostning. 26. okt. 1955 proklamerte Diem Sør-Vietnam som Republikken Vietnam med seg sjøl som president, samtidig som han nektet å samarbeide med regjeringa i nord for avholding av valg som skulle samle det provisorisk delte Vietnam.

I tida fra juli 1954 til 28. april 1956 blei alt som hadde med franskmennene å gjøre byttet ut med amerikansk. Statstjenestemenn som hadde vært lojale mot den franske kolonialismen blei bytta ut med slike som ville være trofaste ovafor de nye herrene. Fransk mynt blei bytta ut med dollaren. handelsavtaler til fordel for den franske monopolkapitalen blei bytta ut med handelsavtaler til fordel for de

amerikanske monopolene. Franske gradbetegnelser blei bytta ut med amerikanske osv. Organet for den amerikanske monopolkapitalen US News and World Report kunne derfor 28. april skrive: "Hovedoppgavene på det politiske så vel som det militære området er blitt overlatt til amerikanerne. Til nå har det vært Paris eller den franske overkommandoen i Indokina som ratifiserte de mest viktige avgjørelser angående Indokina. Fra nå av faller denne oppgavem på USA-regjeringen eller USA's ambassader i Saigon, Collins".

Siden denne administrasjonen ikke hadde noen massiv støtte i folket, siden de ikke hadde til hensikt å oppfylle Geneve-avtalen, fordi frie valg ville bety seier for det vietnamesiske folket, var det nødvendig for marionettene i Saigon å bygge opp en hær og ei politistyrke som skulle møte presset fra de store folkemassene. Med amerikanske penger bygdes derfor opp: regulære styrker, sikkerhetspoliti, vanlig politi og ei sivilgarde, i 1958 tilsammen 355 000 mot bare noen få tusen i 1955. Sammen med denne militære "hjelpen" tilbød amerikanerne også annen "hjelp" i form av forskjellige slags forbruksvarer og luksusvarer som amerikanerne ikke sjøl blei kvitt. Slike varer blei også produsert i Sør-Vietnam. Resultatet av denne "hjelpen" var at den Sør-Vietnamesiske økonomien falt sammen og at det hopet seg opp enorme lagre av varer som blei umulig å selge. F.eks. satt man inne med et lager av sukker, melis, tobakk og melk som i 1957 utgjorde 565 000 tonn 1958: 636 000 tonn og 1959: 705 000 tonn. Tidligere hadde amerikakerne "inngått en avtale" med sin regjering i Saigon (21.feb. og 7.mars) som gikk ut på at den dollaren som Saigon-juntaen mottok bare kunne brukes i USA eller USA-satelittland. På denne måten sikret amerikanerne at pengene fløt tilbake til USA samtidig som det blei omsatt fleire amerikansk produserte varer. Slik brøt den innenlandske produksjonen sammen og arbeidsløsheten steig voldsomt. 1956: 430 000 og 1958: 1 mill. Under krigen mot de franske troppene hadde Lien-Viet-fronten i de frigjorteområdene delt ut over 500 000 hektar jord til bønder som ikke hadde noen jord i tråd med parolen "jorda til den som bruker den". Når så Dien-regimet skulle sette igang med sin jordreform var det god grunn til å være på vakt. I oktober 1956 blei det vedtatt en lov som satte ei øvre grense på 100 hektar for hver som skulle eie land. Siden det var de store jordeierne som skulle administrere jordreformen kan en godt forstå at slagord som "å gi land til bøndene" og å bringe velstand til de fattige" bare var skalkeskjul for å ta tilbake den jorda som tidligere var tatt fra landsforræderne og delt ut til jordløse bønder. Samtidig blei dissebøndene tvunget til betale bygselrenter fra før motstandskrigen. På denne måten blei over 500 000 hektar jord fratatt de som dyrka jorda og tildelt de store godseierne, og utsugningen fortsatte som før gjennom åger og høye leieavgifter. Disse framstøtene fra Diem-regimet blei imidlertid ikke satt i verk uten motstand. Allerede i 1954 hadde Diem (daværende statsminister) satt i gang forfølgelser og henrettelser av tidligere motstandere av den franske kolonialismen. Befolkninga blei delt inn i tre kategorier: Illegal (slike som hadde deltatt i motstandskrigen mot franskmennene), semi-legal (venner og slektninger av de førstnevnte) og legale (slike som hadde støtt franskmennene). De som blei klassifisert som illegale blei forfulgt og ofte myrda, eller pressa til å sverge troskap til regimet i Saigon. Semi-legale blei også pressa til gi skriftlig støtte til Saigon-regimet. Når framstøtene kom på de andre områdene etterhvert blei disse møtt av demonstrasjoner og henstillinger til regjeringa. Hovedparolen for disse akksjonene var oppfyllelse av Geneve-avtalen. Motstanden blei forsøkt slått ned med terroristiske midler. Demonstrasjoner blei møtt med militærmakt, lederne blei forfulgt og represalier mot demonstranter. Fengsler og konsentrasjonsleire blei satt opp over hele landet, i Phu Yen-provinsen f.eks. med et innbyggertall på 250000 var det 109 fengsler. Men terror blei møtt med mer motstand som blei

slått enda hardere ned enn før. Som ei eneste stor bølge skyllet terroren over det vietnamesiske folket, kjent som Diem-terroren. Resultatet av masse mordene, henrettelsene, torturen og fengslingene var i 1960: 90 000 drept, 190 000 sårede og 800 000 i fengsel. De seks åra fra 1954 til 1960 var de mørkeste åra i det vietnamesiske folkets historie, men i 1960 var det klart for folket at de måtte forsvare seg med våpen og at de måtte organisere motstanden. 20. desember blei derfor Frigjøringsfronten (FNL) danna i reint sjølforsvar.

Mens FNL organiserte motstanden mot USA-imperialismen og dens marionetter i Saigon, fortsatte diskrimineringen av de innenlandske kapitalistene ved at utenlandske investorer blei lova: ingen nasjonalisering, ingen rekvisisjon, slippe grunnsnitt de tre første åra, slippe skatt på gevinst fra industri, handel og jordbruk til 100 % det første året og til 25 % det tredje året, mulighet for å føre hjem kapitalutrustning etter 5 års drift. Verdien av private amerikanske investeringer voks 6,5 ganger i åra 1950 til 1965, fra 309 mill. dollars til mer enn 2 milliarder dollars for hele Øst-Asia, men siden Sør-Vietnam blei omfatta med størst interesse i forhold til de andre statene er det rimelig å anta at investeringsøkningene større for Sør-Vietnams vedkommende. Men siden disse investeringene ikke skulle tjene det vietnamesiske folket og dets behov for en sjølstendig økonomi blei resultatet deretter. I 1960 måtte Sør-Vietnam begynne å føre inn ris, dette landet som før hadde vært en av de store leverandørene av ris og andre jordbruksvarer i denne del av verden. Dette i grell motsetning til utviklinga i nord, hvor man planmessig bygde opp landet til å bli et av de mest framskredne i denne del av verden. Men også i forholdet mellom innførsel og utførsel var Sør-Vietnam totalt forskjellig fra Nord, 75% av Sør-Vietnams innførsel besto såleis av jordbruksvarer. Samtidig forsvant veldige summer som følge av korrupsjon. Mulighetene for en sunn økonomisk og sosial utvikling foreligger naturligvis også i Sør-Vietnam. Men forutsetningen er en seier for det vietnamesiske folket over den amerikanske imperialismen og deres innenlandske leiesvenner. NB!

Spørsmål:

Nevn eksempler på brudd på Geneve-avtalen fra USA's side.

Sammenlign utviklinga i Sør-Vietnam med utviklinga i nord etter 1954.

Hvorfor er det vietnamesiske folkets krig mot USA-imperialismen en rettferdig krig?